

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นการพัฒนาความรู้ ความคิด ความสามารถของคนที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อตนเองและสังคมนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชที่ว่า การศึกษานั้นเป็นเรื่องของทุกคนและไม่ใช่ว่าเฉพาะในระยะหนึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงในระยะเดียวไม่ใช่อย่างนั้น ตั้งแต่เกิดมาก็ต้องศึกษาเติบโตขึ้นมาก็ต้องศึกษา จนกระทั่งถึงขั้นที่เรียกว่าอุดมศึกษา แม้จบปริญญาเอกแล้วก็ต้องศึกษาต่อไปตลอดหมายความว่า การศึกษาไม่มีสิ้นสุด (ทิสนา เขมมณี, 2547, หน้า 170) ฉะนั้นการศึกษาจึงไม่ใช่การกระทำหรือกิจกรรมที่สิ้นสุดในตัวเอง แต่เป็นเครื่องมือที่นำไปสู่จุดหมายบางประการ การศึกษาในความหมายนี้จึงเกี่ยวข้องกับพัฒนาวิชาความรู้ทั้งในทางวิชาการ (ทฤษฎี) และในทางธรรม (ปฏิบัติ) การศึกษาจะต้องใช้หลักแห่งวิชาการที่จะช่วยให้แนวทางการปฏิบัติบรรลุผล และให้ความรู้แห่งการปฏิบัติอันได้แก่ การฝึกฝนปฏิบัติวิชาการในความเป็นจริงเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญและชำนาญ

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ตระหนักเห็นความสำคัญของนโยบายเร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา ดังกล่าวจึงมีปรัชญาทางการศึกษาที่เน้นค่านิยมและเน้นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้ที่สำเร็จการศึกษา 13 ด้านได้แก่ การมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีวินัยความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อมั่นในตนเอง การประหยัด ความสนใจใฝ่รู้ การละเว้นสิ่งเสพติดและการพนัน ความรักสามัคคี ความกตัญญูกตเวที ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพึ่งพาตนเองและความอดกลั้น

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) หลักการเป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มี ความชำนาญเฉพาะด้านมีคุณธรรมบุคลิกภาพและเจตคติที่เหมาะสมสามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

การจัดกระบวนการเรียนรู้ในปัจจุบัน มุ่งเน้นความสำคัญที่ตัวผู้เรียนโดยเปิดโอกาสให้
เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในทุกกระบวนการเรียนรู้พัฒนา
ความสามารถในการแสวงหาความรู้และการนำความรู้มาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง
อย่างเต็มที่รวมทั้งปลูกฝังความมีคุณธรรมค่านิยมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์วิธีการจัดการเรียนรู้
ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดทักษะต่าง ๆ จากการเรียนมีหลายวิธี เช่น การสอนแบบ
บรรยาย การสอนทักษะปฏิบัติการสอนอภิปรายการสอนสัมมนาและการสอนโดยให้ศึกษาค้นคว้า
ด้วยตนเอง การจัดการเรียนการสอนจะต้องมุ่งให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบร่วมกันและทำงาน
ร่วมกับผู้อื่นได้ (กรมวิชาการ, 2536, หน้า 6) โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ความคิดและการ
แก้ไขปัญหาร่วมกันจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา สร้างสังคมที่มีการร่วมมือ
การให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้เกิดจากการให้ ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนอย่างตื่นตัว
(บุปผชาติ ทัพพิกรณ์, 2540, หน้า 18-23) นอกจากนี้เพียเจต์ (Piaget อ้างถึงใน วรรณทิพา
รอดแรงคำ, 2540) ได้กล่าวถึงปัจจัยการพัฒนาทางด้านสติปัญญา และความคิดคือการที่คนเรามี
ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและจะต้องมีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องจะทำให้ระดับความคิดและ
ปัญญาพัฒนาขึ้นการเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดี คือ การเรียนแบบ
ร่วมมือ (cooperative learning) ซึ่งสอดคล้องกับที่ Slavin (1990, p. 3) กล่าวไว้ว่า กิจกรรมที่เน้นให้
ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คนผู้เรียนในกลุ่มมีระดับผลการเรียนต่างกัน การเรียนรู้จาก
การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบมี
ส่วนร่วมซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้รับการฝึกฝนทักษะ
กระบวนการแสวงหาความรู้ทักษะการบันทึกความรู้ ทักษะการคิด ทักษะการจัดการกับความรู้
ทักษะการแสดงออกทักษะการสร้างความรู้ใหม่และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มจัดว่าเป็นวิธีเรียนที่
สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้อีกวิธีหนึ่ง จึงนับว่าเป็นวิธี
เรียนที่ควรนำมาใช้ได้ดีกับการเรียนการสอนปัจจุบันเพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมี
ประสิทธิภาพ (ทิสนา เขมมณี, 2553, หน้า 101) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลดีต่อผู้เรียน
ตรงกันในด้านต่างๆ ดังนี้

(1) มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น (greater efforts to achieve) การเรียนรู้
แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายเป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงขึ้น (long - term retention) มีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจสัมฤทธิ์ มีการใช้เวลาว่าง
มีประสิทธิภาพใช้เหตุผลดีขึ้น และคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น

(2) มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น (more positive relationships among student) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้นใส่ใจในผู้เรียนมากขึ้นเห็นคุณค่าของความแตกต่างหลากหลายการประสานสัมพันธ์และการร่วมมือ

(3) มีสุขภาพจิตที่ดี (greater psychological health) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้นมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญกับความเครียดและความผันแปรต่างๆ ชัดเจน

ปัจจุบันวิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจสมุทรปราการ พยายามที่จะจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร แต่ก็ยังพบว่ายังมีนักศึกษาที่ยังสอบไม่ผ่านเกณฑ์ในวิชาหลักการตลาดตามที่กำหนดอยู่ จากการสอนของผู้วิจัยรวมทั้งการสังเกตพฤติกรรมในการเรียนและการทำงาน พบว่านักเรียนยังไม่เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ขาดการศึกษาค้นคว้า ขาดความสามารถในการแก้ปัญหา การตัดสินใจตลอดจนการทำงานเป็นหมู่คณะและเป็นวัยที่เริ่มสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม รักสวยรักงาม ชอบแต่งตัว สนใจเพศตรงข้าม จึงทำให้ขาดการทุ่มเทกับการเรียนอย่างจริงจัง อีกทั้งในวิชานี้ลักษณะของเนื้อหาเป็นนามธรรม จึงเข้าใจยากหากใช้วิธีอธิบายบรรยาย อย่างเดียว ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงและจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือน่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่เหมาะสมในการนำมาสอนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่มีช่วงอายุ 18 ปีขึ้นไป เพราะเป็นวัยที่ชอบทำกิจกรรม การคบเพื่อนและให้ความไว้วางใจเพื่อนมากไม่ชอบการอยู่คนเดียวอีก

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ งานวิจัยของพัชนี ทองแก้ว (2540) ที่ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแบบ (TAD) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ ดังนั้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) และการจัดการเรียนแบบร่วมมือกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAD) สามารถพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านความสามารถทางวิชาการ และคุณลักษณะทางจิตพิสัย จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทักษะทางสังคมและกระบวนการทำงานกลุ่มให้มีประสิทธิภาพให้นักเรียนได้เห็นคุณค่ายอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น รวมทั้ง จะส่งผลให้พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่พึงประสงค์ได้ ต่อมาจินตนา เล็กล้วน (2541, หน้า 61-62) ได้ทำการศึกษาผลการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ได้แก่ นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มผลสัมฤทธิ์แบบกลุ่มช่วยรายบุคคลและนักเรียนที่เรียนแบบปกติพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งผลสัมฤทธิ์ (STAD)

สูงกว่าการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) และกลุ่มที่เรียนตามปกติ ไพโรจน์ เบขุนทด (2544, หน้า 53-55) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือ 3 วิธี ได้แก่ การจัดการเรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์แบบกลุ่ม เกมการแข่งขัน และแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความร่วมมือในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประเด็นหนึ่งพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งผลสัมฤทธิ์ (STAD) ไม่แตกต่างกัน รัชณี งอกศิริ (2550) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) และการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นด้วยงานวิจัยของจินตนา เล็กล้วน (2541, หน้า 61-62) และไพโรจน์ เบขุนทด (2544, หน้า 53-55) ทั้งสองเรื่องมีความขัดแย้งกันดังนั้นผู้วิจัยสนใจการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม วิชาหลักการตลาดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจสมุทรปราการ

จากงานวิจัยที่ได้ศึกษาจะเห็นว่า ถ้านำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) และกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) มาใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาหลักการตลาดน่าจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาทางการเรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมของการทำงานกลุ่ม การทำงานร่วมกันของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำถามวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) ที่เรียนโดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) แตกต่างกันหรือไม่

2. พฤติกรรมการทำงานกลุ่มในการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับ การเรียนที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งผลสัมฤทธิ์ (STAD) แตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียนโดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD)

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียนโดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD)

สมมุติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียนโดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) แตกต่างกัน

2. พฤติกรรมการทำงานกลุ่มในการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียนโดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจสมุทรปราการ จำนวน 5 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน รวมนักศึกษา 150 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจสมุทรปราการ ซึ่งนักศึกษาแต่ละห้องมีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน และทางวิทยาลัยได้จัดนักเรียนแต่ละห้องละ

ผลการเรียนอ่อน ปานกลาง และเก่ง เรียนรวมกัน จำนวน 2 ห้องเรียน รวมนักศึกษา 60 คน โดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

กลุ่มที่ 1 คือ นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) จำนวน 1 ห้องเรียน

กลุ่มที่ 2 คือ นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) จำนวน 1 ห้องเรียน

3. ระยะเวลาดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยกำหนดเวลาในการทดลองใช้ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของวิทยาลัย เทคโนโลยีบริหารธุรกิจ สมุทรปราการ จำนวน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ โดยนักศึกษาจะทำการศึกษาภาคทฤษฎีในห้องเรียนและนำเสนอผลงานรวมทั้งหมด 25 คาบและใช้เวลาทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เป็นเนื้อหาในวิชาหลักการตลาด หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้พื้นฐานด้านการตลาด โดยมีจุดมุ่งหมายรายวิชาที่สำคัญ คือ วิวัฒนาการทางการตลาดแนวความคิดทางการตลาดหน้าที่ทางการตลาดลักษณะของตลาดผู้บริโภค และลักษณะของตลาดอุตสาหกรรม

5. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย

5.1 ตัวแปรอิสระ คือวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ 2 วิธี

5.1.1 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI)

5.1.2 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD)

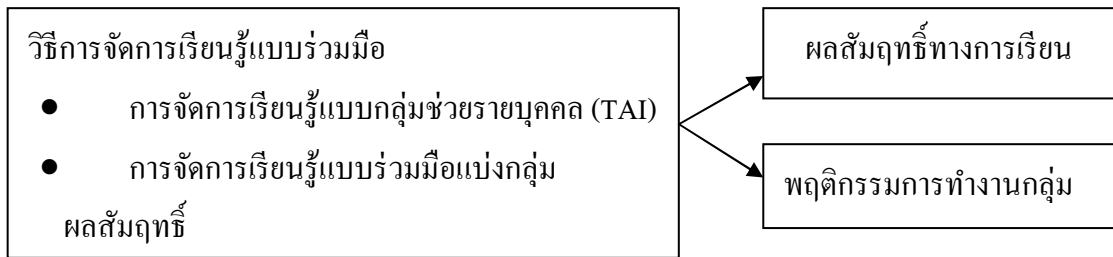
5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.2.2 พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับการเรียนรู้แบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) สามารถพัฒนาให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการวิชาหลักการตลาด และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่มีต่อการเรียนวิชาหลักการตลาด เรื่อง ความรู้พื้นฐานด้านการตลาดของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ดังแสดงแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนที่ครูผู้สอนจัดขึ้น โดยการคล้อยกันระหว่างนักศึกษาที่มีความสามารถต่างกัน เรียนรู้ร่วมกัน ทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันเพื่อบรรลุถึงความสำเร็จของตนเองและความสำเร็จของกลุ่ม

การเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI) คือ วิธีการสอนรายบุคคล ครูผู้สอนจัดกลุ่มให้และเสนอสาระสำคัญของบทเรียน ให้นักศึกษาได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียน ได้ด้วยตนเองช่วยกันเรียนภายในคู่และภายในกลุ่ม

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (Student Teams-Achievement Divisions หรือ STAD) คือ ครูผู้สอนจัดกลุ่มให้นักศึกษาเป็นกลุ่มย่อย แบบละความสามารถด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนครูผู้สอนเสนอสาระสำคัญของบทเรียน แล้วให้นักศึกษาได้เรียนรู้หรือทำงานร่วมกัน แบ่งหน้าที่รับผิดชอบหมุนเวียนกัน เมื่อเรียนจบบทเรียนแล้วจะทำแบบฝึกทักษะเพื่อทบทวนความรู้ที่เรียน แล้วทำการทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้รายบุคคลจะถูกเปลี่ยนไปเป็นคะแนนกลุ่มเรียกว่า กลุ่มสัมฤทธิ์ (achievement division)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักศึกษาที่ได้จากการวัดและประเมินผล การเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งผลกลุ่มสัมฤทธิ์ (STAD) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องความรู้พื้นฐานด้านการตลาด

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนวิชาหลักการตลาด จำนวน 2 ห้อง คือ ปวส.1/32 และ ปวส.1/37 วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจ สมุทรปราการ

พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม คือ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการทำงานกลุ่มเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งพฤติกรรมที่วัดมี 5 ด้าน ได้แก่ ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การสร้างบรรยากาศในการทำงานกลุ่ม การให้ความช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม การกล้าแสดงความคิดเห็น และการยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้พัฒนาการเรียนรู้วิชาหลักการตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ได้แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เหมาะสมที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษา
3. ได้แนวทางสำหรับในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ได้แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่นำไปปรับใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในระดับชั้นได้อื่นๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี